

Vrouwenvoetbal

NYNKE DE JONG

Je hebt in je jeugd een paar voorbeelden nodig. Men kan wel zéggén dat je alles kunt worden wat je wilt, maar het is toch fijn om die zin bevestigd te zien worden door anderen. Daar kun je je aan optrekken. Zo zag ik in 2000 Krezip optreden op Pinkpop. Daarvoor dacht ik nog dat ik niet te groot moest dromen. Maar toen ik zag hoe Jacqueline Govaert - pas 17 jaar oud - een hele festivalweide om haar vinger wond, leerde ik onbewust dat de sky de limit is. Als zij daar kon zingen, dan zou ik best een boek kunnen schrijven.

Dat soort openbaringen zijn belangrijk voor een meisje van 15 uit de provincie.

Ik moest veel aan Krezip denken, tijdens mijn vakantie. Elke keer wanneer ik een Oranje Leeuwin zag voetballen, of wanneer ik na een gewonnen wedstrijd de jonge fans in de rij zag staan voor een foto met Vivianne Miedema.

Meisjes die misschien zelf wel voetballen, en altijd dachten dat vrouwenvoetbal iets was voor de lokale club. Dat er wel vrouwen in een eredivisie spelen, maar dat dit bijna nooit op televisie komt. Kortom: dat vrouwenvoetbal is leuk, maar voor erbij.

En nu kunnen ze in een uitverkocht stadion naar ons nationale vrouwenelftal kijken. Die zien dat het vrouwenvoetbal net zo serieus besproken wordt als de mannelijke variant.

Beseffen we wel hoe bijzonder dit is voor heel veel vrouwen en meisjes?

Wie was in jouw jeugd je grote voorbeeld? Wie leerde jou dat niets onmogelijk is? Ik vind het ontroerend om te zien hoe Shanice van de Sanden en Sherida Spitse die rol vervullen voor al die

juichende tieners op de tribune.

Deze vakantie leerde mijn dochter het woord 'bal'. Meteen zei ze niks anders meer, en wachtte ze elke ochtend smachtend tot de andere kinderen op ons campingveldje wakker werden, zodat ze weer met haar met de bal konden spelen.

Ze wilde niks anders meer. Ik denk niet dat dit door de Oranje Leeuwinnen komt, maar mocht ze later op voetbal willen, dan kan ze nu al leren dat de sky de limit is.